

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ ТУРИЗМУ, БІЗНЕСУ І ПСИХОЛОГІЇ

КАФЕДРА МЕНЕДЖМЕНТУ ТА МАРКЕТИНГУ

КУРСОВА РОБОТА

з навчальної дисципліни “Міжнародне право”

на тему: Міжнародна правова відповідальність

студентки 4 курсу, групи Пр 04-19
факультету туризму, бізнесу і психології
денної форми здобуття освіти
спеціальності 081 Право
першого (бакалаврського) рівня
Желавської Сабріни Валентинівни

Керівник к.ю.н., доц. Машков К.Є.

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка ЄКТС _____

підпис

ініціали та прізвище

підпис

ініціали та прізвище

Київ – 2022

ЗМІСТ

В

С

Т₁

У₁

РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТ МІЖНАРОДНО-

Н.....

П
Л₃
М

А

В Сучасний стан відповідальності міжнародних організацій за порушення

РОЗДІЛ 3. СПІЛЬНІ РИСИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЇ

В

В

О

В

Н

Н

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

О

ВСТУП

Актуальність теми. Тема охоплює широке коло питань, які не регулюються міжнародно-правовими нормами в області відповідальності міжнародних організацій. Проблеми, що виникають на практиці, пов'язані з визначенням міжнародного злочину, визначенням наслідків і виду відповідальності, відмежуванням між злочинами і аналогічними діями, виключення міжнародної юридичної відповідальності і ліквідацією розриву в міжнародній відповідальності в організації нашого часу. Не тільки тому, що встановлення міжнародно-правової відповідальності для організацій і країн є дуже важливим для забезпечення миру, тиші і стабільності в світі.

Тема відповідальності в міжнародному праві дуже важлива, але в той же час вивчається вченими, її значення дуже громіздко.

Питання про роль міжнародного права безпосередньо пов'язане із здійсненням міжнародного права і підтриманням миру і порядку в світі, і розуміння цього міжнародного інституту характерно для міжнародної та вітчизняної наукової теорії.

Отже, вивчення питання про міжнародно-правові зобов'язання організацій в теорії міжнародного права вимагає ретельного розгляду і оцінки теоретичних концепцій і правових структур, в зв'язку представниками вчених-юристів в нашій країні і за кордоном.

Предмет дослідження. Правовідносини, що впливають з міжнародного права щодо злочинів, скоєних організаціями, та інші міжнародно-правові відносини, безпосередньо пов'язані з ними. Організації як об'єкти міжнародно-правової відповідальності, види і різновиди організаційної відповідальності в міжнародному праві.

Мета дослідження. Розглянути типи, моделі та основи відповідальності інститутів міжнародного права і представити порівняльний виклад їх відповідальності по відношенню до держави.

Для досягнення цих цілей необхідно було вирішити наступні завдання::

- Охарактеризувати цілі та функції міжнародно-правових зобов'язань;
- Визначити види та форми міжнародно-правової відповідальності;
- Зформуванати міжнародної класифікації злочинів, визначення класифікаційних характеристик міжнародної злочинності;
- Встановити критерії для розрізнення міжнародної злочинності та пов'язаної з нею поведінки;
- Визначити коло суб'єктів міжнародно-правової відповідальності;
- Встановити стандарти міжнародної юридичної відповідальності та тлумачення умов, які блокують міжнародну відповідальність організації;
- Визначити загальні атрибути організаційної та державної відповідальності.

Зазначена проблематика перебуває в полі зору вчених, її різні аспекти досліджувалися в працях таких науковців, як: Ушакова Н.А., Колосов Ю. М., Игнатенко Г.В., Баймуратов М.О., Буроменський М.В., Анцелевич Г.О., Бирюков П.Н., Тункин Г.И., Глебов И.Н., Мацко А.С., Левин Д.Б, Тускоз Ж.. Але найбільш вдало на нашу думку проблема міжнародно-правової відповідальності держав в міжнародному праві висвітлена в працях: Бекяшева К.А., Дмитрієва А.І., Муравйова В.І., Василенка В. А., Лукашука И.И.

Методологічною основою курсової роботи є сучасні методи наукового пізнання, застосування яких обумовлене змістом і метою поставлених завдань.

Для цього у роботі було використано такі методи: порівняльно-правовий; діалектичний - при вивченні юридичної природи відповідальності міжнародних організацій; формально-логічний - при характеристиці відповідальності міжнародних організацій та держав; формально-догматичний (юридичний) - при здійсненні тлумачення окремих термінів та понять.

Структура даної курсової роботи та її послідовність частин обумовлені об'єктом, метою та завданнями дослідження. Курсова робота складається із

вступу, трьох розділів, поділених на п'ять підрозділів, висновків та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

1.1. Поняття міжнародно-правової відповідальності

На даний момент серед науковців немає єдиної думки щодо визначення поняття міжнародно-правова відповідальність.

Зокрема, К.А. Бекяшев вважає що міжнародно-правова відповідальність це є юридичні наслідки, що настають для суб'єкта міжнародного права, що порушив діючі норми міжнародного права та свої міжнародні зобов'язання. [1, с. 612]

Натомість М.О. Баймуратов дає таке визначення: Міжнародно-правова відповідальність - це юридичний обов'язок суб'єкта правопорушника ліквідувати наслідки шкоди заподіяної іншому суб'єкту міжнародного права невиконанням або неналежним виконанням приписів міжнародного права. [2, с. 161]

Слід зазначити, що, оскільки вчені не дійшли згоди щодо визначення міжнародної відповідальності, Комісія міжнародного права визначила, що Міжнародна відповідальність охоплює всі види правових відносин, які можуть виникнути в міжнародному праві у зв'язку зі злочинами, вчиненими суб'єктом, - незалежно від того, чи обмежуються ці відносини правовідносинами, що вчинили неправомірну дію, і суб'єктами, які були безпосередніми жертвами, або вони поширюються також на інших суб'єктів міжнародного права, і, незалежно від того, чи обмежуються ці відносини зобов'язанням відновити права жертви і відшкодувати заподіяну шкоду, вони включають в себе можливість самого потерпілого та інших застосувати санкції проти винного.

Таким чином, беручи до уваги вищевикладене, можна виділити кілька аспектів глобальної юридичної відповідальності:

- Це справедливо в міжнародних відносинах між суб'єктом правопорушника, з одного боку, і жертвою, з іншого;

Виникає в результаті вчинення глобального злочину або виконання зобов'язання (в тому числі в односторонньому порядку);

- Воно передбачає настання негативних наслідків для правопорушника і супроводжується відшкодуванням шкоди, заподіяної потерпілій стороні;
- Надходить незалежно від волі у разі злочину, вчиненого однією зі сторін;
- Вона спрямована на забезпечення міжнародного правопорядку;
- Вона спрямована на запобігання майбутніх міжнародних злочинів[18, с.59].

Зміст правовідносини міжнародно-правової відповідальності полягає у покаранні правопорушника та обов'язку правопорушника нести негативні наслідки злочину. Цілями відповідальності є:

- Перешкодити потенційному злочинцю вчинити злочин;
- Заохотити порушника належним чином виконувати свої зобов'язання;
- Надати постраждалим компенсацію за матеріальну та моральну шкоду;

Вплинути на майбутню поведінку сторін, щоб вони гармонійно виконували свої зобов'язання.

Важливим критерієм для визначення міжнародно-правової відповідальності є наявність загальних принципів міжнародно-правової відповідальності, які є самими базовими, первинними принципами і першоджерелами, на яких заснований процес здійснення відповідальності і на яких засновані ті ж самі положення.

У багатьох теоретичних дослідженнях велика увага приділяється питанню про принципи міжнародно-правової відповідальності. Деякі дослідники підкреслюють, що ці принципи є загальними правилами, які застосовуються до всього інституту глобальної відповідальності в цілому і формують основу зводу правил глобальної відповідальності.

Особлива увага приділяється класифікації принципів міжнародно-правової відповідальності, зокрема, Комісія міжнародного права дає таку класифікацію:

- Орган влади визначає відповідальність за всі юридичні дії;

- Концепція визначає принципи цієї роботи;
- Влада визначає умови для існування неправильних дій на міжнародному рівні;
- Принцип невикористання внутрішнього законодавства для визначення існування цих видів діяльності.

Керуючись принципами міжнародно-правової відповідальності, держави забезпечують дотримання міжнародного права та положень міжнародного права. Водночас акти юридичної відповідальності здійснюються для досягнення мети відповідальності уряду.

З огляду на близькість поняття мети і практики юридичної відповідальності, необхідно більш детально зупинитися на їх визначенні.

Міжнародно-правова відповідальність спрямована на Прогнозування відповідних результатів, а саме: на запобігання можливості виникнення нових систем злочинної діяльності, на вплив на інші системи, на заохочення їх до добровільного дотримання міжнародних зобов'язань. Водночас юридична відповідальність як соціальна умова є умовою самозахисту спільноти від зазіхань на її основи. Не обов'язково визнавати такі поняття, як «мета відповідальності», «призначення відповідальності», «об'єкт відповідальності» і т.д., які мають чітко визначені межі застосування.

Золотий закон міжнародної юридичної відповідальності визначає ту чи іншу спрямованість заходів, які повинні бути прийняті в рамках міжнародно-правових відносин відповідальності. Тобто акти міжнародного боргу відповідають державам та іншим суб'єктам міжнародного права, які вживають спеціальні дозволені заходи в процесі виконання міжнародно-правового боргу. У той же час, як у внутрішньому, так і в міжнародному праві закон про юридичну відповідальність має два положення: відновлювальне (репараційне) і репресивне (каральне), які відображають тяжкість злочину [2, с.162].

Таким чином, відповідальність міжнародного права - це Юридичне зобов'язання суб'єкта-правопорушника усунути наслідки шкоди, заподіяної

іншому суб'єкту міжнародного права в результаті вчиненого злочину, або правові наслідки, заподіяні суб'єкту міжнародного права в результаті порушення відповідальності міжнародного права [12, С. 15].

Відповідно, Інститут міжнародної відповідальності відіграє важливу роль у житті міжнародного співтовариства. Норми відповідальності є охоронними за суттю і призначені для захисту найбільш фундаментальних прав та інтересів, що впливають з принципів міжнародного права. Наявність загальних принципів міжнародної відповідальності та заснованих на них положень міжнародного права, встановлення відповідальності за міжнародні злочини є формою забезпечення рівності всіх суб'єктів міжнародного права та ефективним механізмом запобігання міжнародним злочинам і покаранню винних. Міжнародно-правова відповідальність є одним із загальновизнаних принципів міжнародного права і традиційно лежить в основі загального міжнародного права та міжнародного правового процесу.

1.2. Міжнародне правопорушення як підстава притягнення до міжнародної відповідальності

Перш за все, варто підкреслити, що підстава міжнародно-правової відповідальності держави -- це порушення державою міжнародного зобов'язання, тобто скоєння нею міжнародного правопорушення. Щоб встановити факт міжнародного правопорушення, необхідно переконатися, що відбулася дія або бездіяльність посадових осіб або органів держави, яку за чинними нормами міжнародного права можна поставити за провину державі, і що саме така поведінка призвела до порушення міжнародного зобов'язання цією державою [12,

Таким чином, основою міжнародної відповідальності суб'єкта міжнародного права є міжнародний злочин, який є складним правовим явищем. У загальній теорії держави і права під злочином розуміється суспільно шкідлива, протиправна дія або бездіяльність суб'єкта, здійснення якого тягне за собою притягнення до встановленої законом відповідальності. У той же час тлумачення злочинів в міжнародному праві засноване на певних галузях внутрішнього права, які пояснюються специфікою міжнародних правових відносин, різними предметними областями і багатьма іншими факторами.

Міжнародне правопорушення - це є дія або бездіяльність суб'єкта міжнародного права, в результаті якої порушуються норми міжнародного права та міжнародні зобов'язання цього суб'єкта, що наносить потерпілому суб'єкту або групі суб'єктів міжнародного права, або всьому світовому співтовариству в цілому, збитки матеріального або нематеріального характеру.

Такими порушеннями можуть бути акти агресії, незаконні обмеження суверенітету, порушення територіальної цілісності держави, порушення договірних зобов'язань, у тому числі односторонні. У цьому випадку відповідальність, як правило, виникає тільки в тому випадку, якщо існує

причинно-наслідковий зв'язок між дією або бездіяльністю і збитком, заподіяним потерпілому суб'єкту міжнародного права [6, с. 289].

Ознаками міжнародної злочинності є:

- Протиправність правопорушення;
- Міжнародна небезпека для суспільства;

Причинно-наслідковий зв'язок;

- Караність;
- Шкоду завдану потерпілому суб'єкту (суб'єктам).

Незаконність міжнародних злочинів розуміється як здатність завдавати шкоди відносинам, об'єктам, правам та інтересам, що підпадають під захисну дію норм міжнародного права.

У кримінальному або адміністративному праві існує чіткий і точний перелік злочинів, за які передбачена відповідальність, а в міжнародному праві такого єдиного переліку, заснованого на існуючому верховенстві права та об'єкті, не існує.

Небезпека міжнародної громадськості як ознаки міжнародного злочину полягає в здатності міжнародного злочину завдавати шкоди відносинам і цілям, що охороняються міжнародним правом.

Причинно-наслідковий зв'язок між незаконною діяльністю і результатом інциденту є одним з найбільш важливих ознак злочину, що дозволяє нам знати, що причиною заподіяної шкоди є саме міжнародний злочин. Причинно-наслідковий зв'язок дозволяє нам точно визначити нашу участь у несприятливих наслідках, спричинених конкретною подією чи дією. На практиці встановлення або обґрунтування причинно-наслідкового зв'язку здійснюється з урахуванням конкретних обставин конкретного злочину. Якщо його неможливо знайти, або якщо знайдена інша причина, то відповідальності за це суб'єкт не несе. [З 2166]

Караність є юридичним наслідком і природним наслідком злочину. Визнаючи конкретне діяння злочином, суб'єкт міжнародного права встановлює

можливість притягнення правопорушника до міжнародно-правової відповідальності. Водночас караність забезпечує авторитет норм міжнародного права.

Шкода - це збиток матеріального або нематеріального характеру, заподіяний потерпілій особі правопорушником в результаті порушення норм міжнародного права або зобов'язань. [19, С. 356]

Що стосується складу міжнародного злочину, то він включає такі елементи, як мета, об'єктивний аспект і суб'єкт міжнародного злочину. Деякі автори виділяють і суб'єктивну сторону ознак його обов'язкової винуватості.

Метою міжнародних злочинів є інтереси матеріального або нематеріального характеру, порушені міжнародними злочинами, встановлені міжнародним правом і порядком, встановленою системою міжнародних відносин, правами і свободами людини, іншими порушеннями міжнародного права і порядку, міжнародними нормами міжнародного права і зобов'язання.

Об'єктивна сторона міжнародного злочину проявляється у вигляді дії або бездіяльності суб'єкта міжнародних відносин, що порушує міжнародно-правові зобов'язання і тягне за собою міжнародно-правову відповідальність. Діяння міжнародно-протиправного характеру, як і внутрішнє право, можуть зовні виражатися як у формі дій (активних дій правопорушника), так і бездіяльності (невиконання суб'єктом зобов'язання по дії).

Багато авторів відносять до суб'єктів міжнародного правопорушення зокрема держави, міжнародні організації або інші підприємства, організації і навіть окремих осіб, які вчинили міжнародно-протиправні діяння. З перерахованого вище кола суб'єктів крім держави тільки міжнародні організації як конкретний суб'єкт міжнародного права можуть нести міжнародно-правову відповідальність. Однак, оскільки міжнародні організації є відносно молодими суб'єктами міжнародного права, система міжнародно-правової відповідальності ще не повністю розвинена. Що стосується окремих осіб, ці суб'єкти повинні нести відповідальність згідно з внутрішнім законодавством держави, в якій їм

було заподіяно шкоду, або, в разі серйозних міжнародних злочинів, до таких правопорушників повинні застосовуватися норми міжнародної кримінальної відповідальності, за винятком випадків, коли вони повинні нести відповідальність за дії громадянина, як це передбачено відповідними нормами міжнародного права [2, с. 167].

У доктрині та практиці міжнародного права міжнародні злочини чітко не поділяються на типи чи групи з різних причин, хоча було зроблено кілька спроб розрізнити їх.

Основу міжнародно-правової відповідальності можна визначити як об'єктивну і суб'єктивну ознаку, передбачену нормами міжнародного права. Відповідальність в міжнародному праві виникає, коли існують певні підстави, але вона розуміється в 2 значеннях: на підставі чого і за що виникає відповідальність.

Підстави міжнародної відповідальності діляться на юридичні (нормативно-правові) та фактичні (юридично-фактичні), які тісно взаємопов'язані. З одного боку, якщо право не включає зобов'язання вчинити певні дії або заборону на здійснення таких дій, то немає жодних підозр у вчиненні злочину і, отже, немає відповідальності. Але, з іншого боку, якщо в поведінці суб'єкта немає ознак злочину, питання про відповідальність також виключається. Деякі вчені, зокрема А. Баймуратов підкреслює процесуальну основу міжнародної відповідальності [2, с. 163].

Правова основа відповідальності за міжнародні злочини може бути визначена як сукупність юридично обов'язкових вимог, включених до міжнародно-правових актів, на підставі яких певні види дій кваліфікуються як міжнародні злочини. Слід також зазначити, що в разі міжнародних злочинів порушуються не Норми самого міжнародного права, а зобов'язання дотримуватися приписів, в тому числі міжнародні кодекси поведінки. Правова основа відповідальності може бути включена в будь-яке джерело міжнародного права та інші акти, що змінюють обов'язкові правила поведінки. Професор В.О. Василенко посилається на правову основу відповідальності тільки за юридично

дійсні міжнародні зобов'язання, які закріплені в законних міжнародно-правових актах. Беручи до уваги специфіку цих дій, він ділить їх на три основні групи:

- Міжнародні договори та міжнародний порядок;
- Рішення міжнародних судів і рішення міжнародних міжурядових організацій, що мають обов'язкову силу;
- Індивідуальні односторонні міжнародно-правові акти[13, п. 129].

Міжнародні договори і міжнародний порядок (міжнародні звичаї) по праву займають перше місце в ієрархії джерел правової основи міжнародно-правової відповідальності. У той же час, якщо говорити про договори, то має йтися лише про законні договори.

Положення недійсних міжнародних договорів не мають юридичної сили і містяться в статтях 18-53 Віденської міжнародної конвенції від 23 травня 1969 року.

Рішення Міжнародного суду як джерело правової основи відповідальності представляє інтерес, оскільки воно встановлює права і обов'язки сторін у спорі і завжди пов'язує ці сторони зобов'язаннями в спорі. Суд встановлює, що факти злочину визначають вид і форму відповідальності суб'єкта правопорушення.

Необхідно розрізняти внутрішній судовий розгляд та односторонній міжнародний судовий розгляд, наслідки якого не поширюються на Міжнародні відносини. Фактичною основою міжнародно-правової відповідальності є точне розуміння того, що означає відповідальність, тобто це конкретний юридичний факт, який означає міжнародний злочин. Це служить основою для досягнення міжнародної відповідальності, яка є міжнародним злочином.

РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Особливості відповідальності міжнародних організацій в міжнародному праві

По-перше, слід зазначити, що відповідальність міжнародних організацій заснована на правосуб'єктності і безпосередньо впливає з неї. Ця відповідальність специфічна. Обсяг і межі відповідальності міжнародних організацій розрізняються і залежать від ступеня правосуб'єктності і характеру міжнародних організацій.

Сьогодні багато договорів містять положення про відповідальність міжнародних організацій. Відповідальність міжнародної організації залежить від того, чи порушує вона (її установа) норми міжнародного права, норми внутрішнього права організації або норми національного права в разі вчинення злочину.

Міжнародні організації можуть бути притягнуті до відповідальності відповідно до міжнародного публічного та приватного права. Для того щоб міжнародна організація була притягнута до відповідальності, необхідна наявність її провини і порушення зобов'язань відповідно до міжнародних правових стандартів і завдавати шкоди.

Міжнародні організації можуть нести як політичну, так і матеріальну відповідальність. Політична відповідальність може виникнути, наприклад, якщо міжнародна організація приймає дискримінаційні рішення, які порушують або зачіпають суверенні права держави (груп держав), порушують Угоди про штаб-квартиру з приймаючими країнами або угоди про співпрацю з іншими суб'єктами міжнародного права.

Матеріальна відповідальність міжнародної організації може виникнути в результаті порушення договору в результаті створення небезпеки (наприклад, автомобіля або судна ООН) за заподіяну шкоду, порушення міжнародного зобов'язання, стороною якого є організація і яке завдає шкоди міжнародній організації в ході її діяльності (наприклад діяльність в космічному просторі). Але в той же час форма відповідальності, що застосовується до держави, не може бути механічно перенесена на міжнародні організації, оскільки вона володіє певними характеристиками. У тих випадках, коли матеріальна відповідальність виникає у міжнародної організації, держави - члени цієї організації, як правило, несуть відповідальність.

Міжнародні організації можуть бути притягнуті до міжнародної відповідальності за порушення законів країни перебування штаб-квартири. Уряди багатьох країн приймають закони про статус міжнародних організацій на своїй території і про їх співробітників щодо порушень, за які міжнародні організації можуть бути притягнуті до відповідальності.

Кодифікація інституту відповідальності міжнародних організацій

По-перше, варто знову підкреслити актуальність теми роботи, оскільки вона обумовлена посиленою роллю, пов'язаною з поглибленням сучасних процесів глобалізації та інтернаціоналізації міжнародних відносин, а також розширенням функціональної сфери їх діяльності, що, в свою чергу, потребує подальшого розвитку загального рівня нормативного регулювання та функціонування вищезазначених суб'єктів міжнародного права. Тому робота комісії ООН з кодифікації та прогресивного розвитку міжнародного права щодо проектів статей про відповідальність міжнародних організацій вже закінчилася прийняттям вищезазначених проектів статей у першому читанні на її 61-й сесії 6 липня 2009 року. Відповідна подія дійсно демонструє прогресивну динаміку систематизації норм і принципів вищезгаданого інституту, спрямовану на досягнення кінцевої мети - надання юридичної сили положенням, спрямованим на вирішення проблем відповідальності міжнародних організацій. Вищезгаданий етап в історії розвитку процесу кодифікації КМП міжнародних організацій широко обговорюється в академічних колах, в той час як іноземна доктрина міжнародного права не охоплює історію формування і систематизації норм і принципів Інституту КМП до прийняття Комісією організації Об'єднаних Націй в 2000 році. Зокрема, невелика кількість наукових досліджень, представлених В.Ю. Замятіной, Б.Ш. Белаловой присвячена вивченню відповідного питання. Все вищеперелічене ускладнює картину історично значущих процесів у формуванні інституту відповідальності міжнародних організацій. Таким чином, метою цього поділу є виділення деяких принципово важливих етапів у розвитку положень інституту відповідальності міжнародних організацій.

Таким чином, інститут відповідальності міжнародних організацій бере свій початок в Інституті міжнародної юридичної відповідальності держав, який був створений на основі багаторічного розвитку інституту відповідальності у внутрішньому праві. Таким чином, визначення основних принципів міжнародної

відповідальності засноване на формуванні елементів, що містяться в самих ранніх письмових джерелах національних правових систем Стародавнього світу, що заклали основи теоретичних конструкцій сучасного механізму міжнародної юридичної відповідальності. Серед них виділяються такі: принцип обставин, що виключають протиправність (п.102, 103 Збірника законів царя Хамурапі); принцип відповідальності за невиконання обов'язкового відшкодування збитків, завданих потерпілому суб'єкту як у результаті вчинення правопорушення (деліктна відповідальність), так і у випадку здійснення незаборонених видів діяльності (об'єктивна відповідальність)(п.288 розділу VIII Законі Ману. Саме концепція обов'язкового відшкодування шкоди послужила основою для визнання правоздатності міжнародних організацій і послужила поштовхом для вивчення теми відповідальності міжнародних організацій. [9, С. 30]

Протягом тривалого періоду становлення концепції міжнародно-правової відповідальності вищезазначений принцип отримував подальшого закріплення - за часів середньовіччя - у п.2 розділу XXVII Салічної правди, пізніше, в результаті укладання у 1648 році Вестфальського мирного договору, яким було «закладено основу першого в історії людства універсального правопорядку», - у формі реституції, за часів пізнього феодалізму, - початкового періоду розвитку міжнародного права першої половини XVII ст. - у працях видатних правників, таких як Гуго Гроцій («Про право війни та миру»), потім - наприкінці XIX - початку XX ст. в роботах авторитетних дослідників Ф.Ф.Мартенса («Сучасне міжнародне право цивілізованих народів»), П.Фошиля, Г. Тріпеля, і тільки у 1927 р. в рамках Ліги Націй під егідою Постійної Палати Міжнародного Правосуддя (ППМП) під час розгляду справи «Про фабрику в Хожуві» зазначений принцип було «офіційно сформульовано».

Етап функціонування Ліги Націй визначив перспективи подальшого становлення інституту міжнародно-правової відповідальності. У квітні 1925 р. почалася розробка теми «Відповідальність держав за шкоду, завдану на їх території особам іноземного походження або їх майну».

У квітні 1925 р тема: "відповідальність держав за шкоду, заподіяну на їх території особам іноземного походження або їх майну".

Як відзначив свого часу професор Р. Аго, під час розгляду КМП ООН у 1969 р. Теми «Відповідальність держав», що «...історичним фактом небезпідставно можна вважати те, що загальна теорія відповідальності з'явилася з доктрини договірних зобов'язань держави щодо правового режиму іноземців. Так, у період роботи над темою «Відповідальність держав за шкоду, завдану на їх території особам іноземного походження або їх майну» свого закріплення отримали норми, спрямовані регламентувати випадки, в яких інкримінується відповідальність держав (статті 6, 7, 8, 9 Проекту Статей про відповідальність держав за шкоду, завдану на їх території особам іноземного походження або їх майну, а також принцип обов'язкової компенсації збитків потерпілим суб'єктам (ст. 3 вищезазначеного Проекту Статей).

У контексті подальшого розвитку положень інституту відповідальності міжнародних організацій він відіграв важливу історичну роль у формуванні сучасного правопорядку, що відбулося зі створенням організації Об'єднаних Націй, що, в свою чергу, відкрило якісно нові виміри не тільки в розвитку, а й у розвитку міжнародних організацій. він виник пізніше, ніж концепція міжнародної юридичної відповідальності, але також став основою для акценту на положеннях інституту відповідальності міжнародних організацій. Тому неможливо не погодитися з В.Ю. Замятіним,, який, описуючи відповідний етап, справедливо зазначив, що «з прийняттям Статуту ООН та закріпленням певних положень про її відповідальність *ipso facto* в його тексті, відповідальність міжнародних організацій вперше переходить із теоретичної одиниці і практичну площину». Так, Статут ООН містить певні положення щодо фактичної реалізації механізму інституційної відповідальності. Згідно із ст. 24 Статуту ООН «члени ООН покладають на РБ ООН головну відповідальність за підтримання міжнародної безпеки та миру і погоджуються з тим, що при виконанні нею обов'язків, які випливають із її відповідальності, РБ ООН діє від їх імені».

Зокрема, у 1956 р. Питання правосуб'єктності та деліктоздатності міжнародних організацій були вперше розглянуті окремим пунктом у темі «Відповідальність держав» під назвою «відповідальність, що інкримінується міжнародним організаціям». Спеціальний доповідач КМП ООН Гарсія Амадор у відповідному пункті підтвердив наявність правосуб'єктності міжнародних організацій - «особливо у деяких з них» і зробив важливе зауваження стосовно деліктоздатності міжнародних організацій, зазначивши, що «відповідно до правосуб'єктності витікає, що факт невиконання взятих на себе міжнародною організацією обов'язків, як-то порушення або недотримання будь-якого міжнародного зобов'язання невідворотно тягне за собою відповідальність міжнародних організацій». Також, з метою систематизації відповідного дослідження, Гарсія Амадором було здійснено поділ відповідальності міжнародних організацій на три типи:

- відповідальність перед посадовими особами або персоналом або перед фізичними або юридичними особами, які вступили в договірні відносини з міжнародною організацією;

- відповідальність за дії або бездіяльність адміністративних органів Організації або відповідальність за шкоду, заподіяну міжнародній організації діями політичного або військового характеру;

- відповідальність за шкоду, заподіяну третім особам (непряма відповідальність).

Гарсія Амадор резюмував, що систематичний і всебічний аналіз правил і принципів, що регулюють відповідальність міжнародних організацій, є частиною детального дослідження питання про відповідальність міжнародних організацій, яке буде проведено в майбутньому, відзначив недосконалість відповідної класифікації, посилаючись на недосконалість практичного розвитку в цій галузі. Домену, але автор вважає це основою для подальшої роботи на цю тему.

Відповідальність міжнародних організацій незважаючи на наявність певних аргументів, які можна навести на користь доцільності процесу

кодифікації інституту, його реалізація, на думку комісії Організації Об'єднаних Націй, в той час була неможлива через те, що міжнародні організації є досить новими явищами, і таким чином, виникає питання, чи наділені вони здатністю здійснювати міжнародно-правові акти. Питання про можливість міжнародної відповідальності за вчинені незаконні дії не підходить для кодифікації.

Але вже в 1963 році в ході роботи Комітету ООН по темі "Правові відносини між державами і міжнародними міжурядовими організаціями" було відзначено розширення сфери діяльності міжнародних організацій. У зв'язку з цим знову виникає необхідність обговорити питання про правосуб'єктності міжурядових організацій та їх здатності діяти в якості об'єктів домагань міжнародного характеру. Зокрема, перша доповідь на тему "Правові відносини між державою та міжнародними міжурядовими організаціями", опублікована Абдуллою Ель-Ерінком, містила принципово важливий елемент, який заклав додаткову основу для обговорення комісією організації Об'єднаних Націй процесу систематизації інституту відповідальності організацій міжнародні - так зване "загальне планування міжнародних організацій з кодифікації правового статусу". Це було заплановано для розгляду таких важливих питань, як здатність міжнародних організацій бути об'єктом міжнародних претензій та їх відповідальність. Однак у розділі "з" - "порядок пріоритетів" - вирішено відкласти розгляд питання про відповідальність міжнародних організацій до майбутнього в контексті розгляду теми про відповідальність держав.

З кінця 60-х років, незважаючи на існуючу невизначеність позиції комісії Організації Об'єднаних Націй щодо тонкощів діяльності міжнародних організацій, принципи відповідальності з цих питань були закріплені в рамках деяких міжнародно-правових актів, прийнятих з конкретних питань міжнародного співробітництва (стаття VI Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок). принципи діяльності держав з дослідження і використання космічного простору, включаючи Місяць і інші небесні тіла, і

мистецтво 1967 року). 6 угода про порятунок космонавтів, повернення космонавтів та повернення об'єктів, запущених у космос (1968).

Подальша робота комісії Організації Об'єднаних Націй з вивчення питання про відповідальність держав стала основою для подальшого розвитку положень інституту відповідальності міжнародних організацій. Отже, в 70-х роках.. під час розгляду комісією питань, пов'язаних з присвоєнням акцій, спеціальним доповідачем був італійський професор. Раніше наданий в розпорядження держави міжнародною організацією, коли орган був наданий в розпорядження держави міжнародною організацією, і в іншому випадку привернув увагу до питання визначення об'єкта відповідальності у зв'язку з діянням органу. Але пізніше в тексті ст.. Прийнятий в 1996 р 9 проекту статті про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння. У першому читанні було розглянуто тільки питання про присвоєння актів, коли міжнародна організація надає в розпорядження держави один зі своїх інститутів. Але вже до другого читання уявлення про організацію було повністю видалено. У зв'язку з цим спеціальний доповідач Д. Кроуфорд пізніше заявив „...труднощі, що виникають у зв'язку з включенням в текст проекту статті про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння міжнародних організацій, вельми обмежені, як це передбачено в статті 9”.

Наступним етапом, фактично передували останнього етапу розвитку інституту відповідальності міжнародних організацій як вже незалежного органу на підставі рішення комісії Організації об'єднаних націй, став кінець 90-х років, хоча ці події не призвели до формування принципів, які на той час становили прогалину в інститутах підзвітності і не сприяли подальшому розвитку існуючих інститутів, необхідність яких була обумовлена позицією комісії Організації Об'єднаних Націй щодо пріоритетів кодифікації міжнародного права. Слід зазначити, що вони були. На наш погляд, роль відповідного історичного періоду можна розглядати як проміжну або підготовчу.

Таким чином, у 1996 р. Комісія ООН передбачила включення всебічного аналізу найважливіших сфер міжнародного публічного права з кількох можливих перспективних досліджень. Однак, крім врахування правового характеру міжнародних організацій і бажаності майбутнього розгляду повноважень, таких як повноваження, що випливають із установчих документів, відповідна схема не містить ніякої відповідної інформації про обов'язки цих суб'єктів.

Період з 1997 по 1998 рік можна класифікувати як більш історично важливий з точки зору формування відповідальності міжнародних організацій як незалежних органів міжнародного права, оскільки тема відповідальності міжнародних організацій стала відзначатися комісією організації Об'єднаних Націй як одна з пріоритетних. майбутня робота з кодифікації. [17, С. 342-343]

Наведений вище аналіз історичного процесу, який заклав основу для присвоєння положень про відповідальність міжнародних організацій незалежним міжнародно-правовим органам, показує, що кожна з вищезазначених історичних віх визначає подальший розвиток комплексу норм у галузі міжнародно-правової відповідальності, тим самим відзначаючи певний ступінь відповідальності. етап кристалізації положень компетентних органів, що випливають з національної правової системи в період існування стародавніх цивілізацій. За словами Ф.Ф. Мартенса, «цивілізованих народів», де набули міжнародно-правового характеру та поступово трансформувалися у сферу відповідальності міжнародних організацій.

2.3. Сучасний стан відповідальності міжнародних організацій за порушення міжнародно-правових зобов'язань

На момент написання Комісія міжнародного права попередньо схвалила лише 45 із 67 проектів статей, що діють на даний момент, і нічого, пов'язаного з ними. Крім того, з 2007 по 2011 рік КМП також вносила зміни до вже попередньо затверджених статей відповідно до зауважень, оброблених державними та міжнародними організаціями.

5 серпня 2011 р 63-тя Комісія міжнародного права прийняла проект Положення про відповідальність міжнародних організацій. Проект складається з 67 статей з коментарями до них. КМП рекомендувала Генеральній Асамблеї ООН прийняти проект, додати його до резолюції і розглянути питання про розробку Конвенції на основі проекту на майбутніх сесіях Генеральної Асамблеї ООН.

Проект статті про відповідальність міжнародних організацій-це не просто копія статті про відповідальність держав. Однак було прийнято подібне формулювання, оскільки багато положень можуть застосовуватися до міжнародних організацій, і лише термін "держава" був замінений на "міжнародна організація". Однак одним з головних аргументів на користь цієї концепції в проекті статті про відповідальність міжнародних організацій є широка практика в цій області. На своїй п'ятдесят п'ятій сесії Комісія міжнародного права також визначила обов'язки міжнародних організацій і секретаріатів щодо щорічного подання міжнародним організаціям для коментарів глав своєї доповіді Європейська Рада, Європейська комісія, Міжнародна організація праці, Міжнародний валютний фонд, НАТО, Організація економічного співробітництва і розвитку, Міжнародний інститут об'єднання приватного права, Світовий банк, Організація за договором про всеосяжну заборону ядерних випробувань, Міжнародний, Міжнародна організація праці, Міжнародна морська організація, Міжнародна організація з міграції, Міжнародний союз електрозв'язку, ЮНЕСКО,

Всесвітня туристична організація, Всесвітня організація охорони здоров'я, Всесвітня організація інтелектуальної власності, Всесвітня метеорологічна організація, Світова організація торгівлі.

Одним з головних недоліків проекту є його остаточна форма. Включення проекту до резолюції Генеральної Асамблеї ООН не є обов'язковим міжнародно-правовим актом. Як комісія рекомендувала Генеральній Асамблеї ООН, мало б сенс включити це в договір. Однак пройде ще багато часу, перш ніж цей документ вступить в силу в якості договору і його положення стануть обов'язковими.

Таким чином, загальної практики щодо відповідальності міжнародних організацій не існувало, але проект в основному базувався на статтях про міжнародну відповідальність держав та коментарях держав та міжнародних організацій, і останній також рідко практикувався в цій галузі. Особливу увагу слід приділити Положенням про застосування заходів проти міжнародних організацій та додаткової відповідальності держав-членів. Контрзаходи можуть застосовуватися до міжнародних організацій тільки за порушення, що впливають з імперативних норм міжнародного права, пропорційні збитку, з урахуванням серйозності фактів і порушених прав, і повинні бути припинені негайно після того, як міжнародна організація виконає свої зобов'язання щодо відповідальності. Проект містить безліч випадків, в яких держава може бути притягнута до відповідальності за дії міжнародної організації, і в кожному випадку ця відповідальність виникає тільки в тій мірі, в якій Міжнародна організація є дочірньою і не відшкодувала основний збиток. Головним недоліком проекту статті про відповідальність міжнародних організацій є його остаточна форма. Пройде ще багато часу, перш ніж проект буде включений в конвенцію, і його положення будуть застосовуватися тільки в якості звичайних правил. [16, с.

РОЗДІЛ 3. СПІЛЬНІ РИСИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДЕРЖАВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ

Підкреслюючи вищесказане, багато авторів з вищезгаданого тематичного кола при зверненні до суб'єкта міжнародних злочинів, зокрема до держав, міжнародних організацій або інших підприємств, організацій і навіть окремих осіб, які вчинили міжнародно-протиправні діяння, на наш погляд, тільки міжнародні організації як специфічний суб'єкт міжнародного права, за винятком держав, можуть нести міжнародно-правову відповідальність.

Однак, оскільки міжнародні організації є відносно молодими суб'єктами міжнародного права, система міжнародно-правової відповідальності ще не повністю розроблена. У разі фізичних осіб такі суб'єкти повинні нести відповідальність відповідно до внутрішнього законодавства держави, в якій було заподіяно шкоду, або в разі серйозного міжнародного злочину до таких порушників повинні застосовуватися норми міжнародної кримінальної відповідальності, за винятком випадків, коли держава повинна нести відповідальність за такі дії громадянином, як це передбачено відповідними нормами міжнародного права [2, с.167].

Стаття про відповідальність міжнародної організації не є простим дублікатом статті про відповідальність держави. У зв'язку з тим, що багато положень можуть бути застосовані до міжнародних організацій, було взято аналогічне формулювання, але тільки термін "держава" був змінений на "міжнародна організація" [16, с. 356].

Також необхідно чітко розмежовувати обов'язки економічних, політичних, громадських та інших організацій. Відома міжнародна практика, коли суди намагаються притягнути державу до відповідальності за діяльність економічних організацій.

Справа в тому, що норми відповідальності міжнародних організацій "перетинаються" з нормами відповідальності держав. Зокрема, питання про

покладення відповідальності на треті сторони за дії міжнародних організацій лежить на них самих.

Міжнародна організація може мати міжнародно-правові зобов'язання перед міжнародним співтовариством в цілому, перед одним або декількома державами-членами або нечленами, перед іншою міжнародною організацією і т.д. більшість міжнародно-правових зобов'язань міжнародних організацій випливають з правил, що регулюють цю організацію. КМП розуміє правила організації: установчі документи, рішення організації, прийняті відповідно до цих актів, що склалася практику цієї організації.

Питання про необхідність спільної відповідальності як самої організації, так і її держав-членів цей вид відповідальності, зокрема, передбачено в ст., оскільки міжнародні організації іноді не можуть самостійно компенсувати заподіяну ними шкоду. V Конвенція про міжнародну відповідальність за шкоду, заподіяну космічними об'єктами, 1972 рік [23].

Ми також акцентуємо нашу увагу на постійному мандаті держав при міжнародних організаціях.

Для міжурядових організацій характерні такі особливості: членство держави; наявність міжнародних договорів, відповідно до яких була створена організація; постійні інститути - визнання суверенітету держав-членів. Враховуючи ці ознаки, можна зробити висновок, що міжнародна (міжурядова) організація - це союз держав, створений міжнародними договорами (угодами) з метою досягнення спільних цілей, що має постійні інститути і діє в спільних інтересах держав-членів, без сумніву поважає суверенітет.

Головною особливістю неурядових міжнародних організацій є відсутність необхідності укладення міжурядових угод для їх створення, що об'єднують як фізичних, так і юридичних осіб (наприклад, Міжнародна асоціація міжнародного права, Міжнародна федерація товариств Червоного Хреста і Червоного Півмісяця).

Правова основа інституту постійного представництва держави при міжнародних організаціях була закладена в перших міжнародно-правових актах і документах після війни.

Безсумнівно, на сьогоднішній день найважливішим міжнародно-правовим документом, що регулює діяльність постійних представників і постпредств при міжнародних організаціях, є договір про взаємини з міжнародними організаціями універсального характеру від 14 березня 1975 року.

Конвенція 1975 р. визначає агентство постійних представників як "місію постійного характеру, спрямовану на представництво в цій організації". "Таким чином, постійні представництва при міжнародних організаціях, такі як посольства, є частиною системи іноземних об'єктів для дипломатичних відносин і невід'ємною частиною дипломатичної служби держави. Зрештою, вони мають такі основні характеристики, як репрезентативний характер у своїй іноземній діяльності. Хоча, звичайно, є деякі відмінності між дипломатичними представництвами (посольствами) і постійними представництвами при міжнародних організаціях [22].

Таким чином, інститут відповідальності міжнародних організацій бере свій початок від Інституту міжнародно-правової відповідальності держави, який сформувався на основі тривалого розвитку інституту відповідальності у внутрішньому праві.

ВИСНОВКИ

У даній курсовій роботі було охарактерено поняття, форми та види міжнародно-правової відповідальності організацій.

Варто зауважити, що існують певні неточності і розбіжності у працях відомих науковців щодо з'ясування суті поняття цього інституту, тому для написання було використано узагальнені погляди, які є найбільш відповідними для сучасного міжнародного права. В процесі дослідження даної теми стало зрозуміло, що одним з найважливіших міжнародно-правових інструментів є принцип міжнародної відповідальності щодо порушення міжнародних зобов'язань. Значення міжнародно-правової відповідальності обумовлено тим фактом, що вона є необхідним юридичним засобом захисту норм міжнародного права, юридичною основою для міжнародного права і підвищення її ефективності, сприяє міжнародному правопорядку і безпеці.

Водночас сфера міжнародної відповідальності організацій є однією з найбільш проблемних в міжнародному праві. Тому основним завданням, яке потребує нагального вирішення і яке зачіпає інтереси фактично всього світового співтовариства на даному етапі його розвитку є спеціальне дослідження проблем кодифікації і розвитку норм та принципів міжнародно-правової відповідальності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бекашев К.А. (ред.) Международное публичное право / Учеб. -- 4-е изд., перераб. и доп. -- М. : ТК Велби, Изд-во Проспект, 2005. -- 784 с.
2. Баймуратов М.О. Міжнародне публічне право - Х.: «Одіссей», 2002. -- 672 с.
3. Блажевич Ю.Ю. Деякі аспекти історичного розвитку інституту відповідальності за міжнародні правопорушення // Підприємництво, господарство і право. - 2002. - №5
4. Василенко, В.А. Міжнародні-правові санкції /В.А. Василенко. - Київ,
5. Васильєва Л.А. Міжнародне публічне право: курс інтенсивної підготовки /Л.А. Васильєва,О.А.Бакиновская. - Мінськ:ТетраСистем, 2009. - 256 с.
6. Гердеген М. Міжнародне право / Пер. з німецької. -- К.: «К. І. С.», 2011. - 516 с.
7. Денисов В. Н., Евинтов В. И. Международное сообщество и правопорядок. -- К., 1992.
8. Дмитрієв А. І., Муравйов В. І. Міжнародне публічне право: навч.пос. -- К. Юрінком Інтер, 2000. - 640 с.
9. Замятін В.Ю. Відповідальність міжнародних організацій. Дисс. ... канд..юрид.наук. - М., 2005.
10. Кельман М.С., Мурашин О.Г., Хома Н.М. Загальна теорія держави та права: Підручник. - Львів: «Новий світ - 2000», - 584 с.
11. Колосов Ю. М. Ответственность в международном праве. -- М., 1975.
12. Мацко А. С. Міжнародне право: Навч. посіб. -- 2-ге вид., стереотип. -- К.: МАУП, 2003. -- 216 с.
13. Міжнародне публічне право : підручник / за ред. В.М. Репецького. - 2-ге вид., Знання, 2012. - 437с.

14. Міжнародне публічне право. Загальна частина: Посібник / Ю.П. Бровката; під ред. Ю.П. Бровки, Ю.А. Лепешкова, Л.В. Павлової. Мінськ:Амалфея, 2010. 496 с.

15. Міжнародне право: підручник для вузів / Під ред.. Г.В. Ігнатенко. - М., 1995. - 348 с.

16. Правова система України й міжнародне право, порівняльне правознавство / Часопис Київського університету права * 2013/2

17. Правова система України й міжнародне право, порівняльне правознавство / Часопис Київського університету права * 2011/1 / Д.О. Денисова

18. Пронюк Н.В.Сучасне міжнародне право : навчальний посібник для студентів вищих навч. закладів / Н.В.Пронюк; МОНУ. - Київ : КНТ, 2008. - 344с.

19. Тимченко Л.Д.Міжнародне право : підручник / Л.Д.Тимченко, В.П. Кононенко. - Київ : Знання, 2012. - 631с.

20. Фарушкин М.Х. Міжнародно-правова відповідальність (сутність і поняття) // Міжнародна правосуб'єктність. - М., 1971. - с. 9-13

21. Фарушкин М.Х. Свобода волі і юридична відповідальність // Вісник МГУ. Серія право. - 1965. - с.14

ДОДАТКИ

Додаток 1

Отчет о проверке на заимствования №1

Автор: Желавська Сабріна
Проверяющий: Кучер Катерина

Отчет предоставлен сервисом «Антиплагиат» - <http://users.antiplagiat.ru>

ИНФОРМАЦИЯ О ДОКУМЕНТЕ

№ документа: 4
Начало загрузки: 11.12.2022 11:13:32
Длительность загрузки: 00:00:00
Имя исходного файла: курсач (копия).pdf
Название документа: Курсова робота.
Желавська С.
Размер текста: 48 кБ
Символов в тексте: 49600
Слов в тексте: 6013
Число предложений: 409

ИНФОРМАЦИЯ ОБ ОТЧЕТЕ

Начало проверки: 11.12.2022 11:13:33
Длительность проверки: 00:00:10
Корректировка от 11.12.2022 11:21:34
Комментарии: не указано
Модули поиска: Интернет Free

ЗАИМСТВОВАНИЯ

39,46%

САМОЦИТИРОВАНИЯ

0%

ЦИТИРОВАНИЯ

0%

ОРИГИНАЛЬНОСТЬ

60,54%